

[Hanne Thanning Jacobsen]

lingsarbejde. Det er for mig et godt eksempel på, at selv om vi hører nogle ordførere sige, at det er for voldsomt, det kan vi ikke pålægge kommunerne, er det egentlig et utrolig lille tal set i sammenhæng med de 28 mia. kr., vi bruger på området, og set i forhold til, hvad man faktisk kan gøre i en privat institution.

Jeg vil gerne takke generelt både ministeren og ordførerne for debatten, for jeg synes, det er vigtigt, at vi har fået den. Jeg synes, det er vigtigt, at vi hurtigt gør os nogle tanker i Folketinget om, hvad der skal sættes i stedet, når SUM-projektet ophører.

Jeg vil godt sige lidt om, hvorfor vi i SF mener, at vi med dette 5-punkts-program har et grundlag for at komme videre.

Det første af de fem punkter skitserer en mulighed, en erkendelse af, at der foregår meget projektarbejde i kommunerne, som også andre ordførere har sagt, men de, der er uden for bistandslovens område eller uden for pensionsområdet, har på grund af økonomiske forhold ikke chance for at være med. Derfor er denne del af forslaget en åbning for brugerinddragelse i løsningen af sociale problemer. Vi synes at kunne se en fordel ved, at det vil betyde en administrativ lettelse.

Det vil selvfølgelig også have forebyggende karakter, når mennesker, som hr. Peder Sass også nævnte det, deltager i krisegrupper, oftest støttede selvhjælpsgrupper – og hvad lærte jeg? Kulturramte mænd, var det sådan, det hed? – før deres problemer er blevet så store, at de bliver udstødt af deres socialgruppe eller af arbejdsmarkedet.

Med hensyn til det andet punkt er det helt åbenbart for mig, når man ser på indholdet af de udviklingsprojekter, der har været igangsat, at der igennem dem er løst en lang række sociale opgaver, som kommunerne ikke kan få placeret ind.

Derfor synes vi, at debatten i dag er vigtig. Vi synes, det er vigtigt, at vi herinde spørger hinanden: Hvad er det, vi skal sætte i stedet for, når SUM ophører den 31. december?

Jeg kan se af ministerens redegørelse, at det er muligt at lave udviklingsarbejde. Selvfølgelig er det også for SF indlysende, at kommunerne skal have en central placering i det arbejde.

For øvrigt var vi en del ordførere, der overværede åbningen på SASU's årsmøde, hvor vi hørte, at der blev lagt stor vægt på, at kommu-

nerne udvikler nye metoder og – det synes jeg også er en vigtig ting at få vægtet – samarbejde med de frivillige.

Jeg er glad for ministerens tilsagn og repetition af, at der i august skal afholdes en konference. Jeg var navnlig glad for at høre, at ministeren nævnte, at kommuner skal være sammen med embedsmænd. For SF er det vigtigt, at nogle af de kommuner, vi ser nævnt i redegørelsen, og forhåbentlig også – det vil jeg spørge ministeren om – nogle af deltagerne i projekterne møder Folketingets Socialudvalg, så vi med dem kan få en drøftelse af, hvordan vi skal komme videre.

Det er en helt overvældende interesse, der har vist sig for SUM-projektet indtil nu. Vi kan af ministerens foreløbige redegørelse se, at der har været over 5.000 ansøgninger repræsenterende et beløb på over 2 mia. kr. Det er vigtigt, at det kan blive videreført på en aktiv og fremadrettet måde. Socialt udviklingsarbejde har det som reservehjulet på en bil: Hvis det aldrig får luft, så er det ikke godt. Nej, det er nærmest en forbistret sag, hvis hjulet er fladt, når man har brug for det.

Det var det, jeg mente, da jeg til hr. Peder Sass sagde, om ikke han delte angsten med hensyn til mange af de virkelig gode igangsættere ude i projekterne, på baggrund af at de godt ved, som hr. Peder Sass siger, at det her har en ende for dem i et ansættelsesforhold. Men nogle af dem kunne være meget værdifulde, tror jeg, for det fremadrettede arbejde, der også er nødt til at foregå efter den 31. december 1991.

Når vi foreslår et socialt udviklingsråd, er det en ny konstruktion og ikke det råd, som har siddet indtil nu. Vi har en forestilling om, at det i sin funktion skulle svare til, hvad vi f.eks. kender fra Det Kriminalpræventive Råd. Altså, der er ikke tale om et ekstra departement, men et forum, som tværpolitisk arbejder for udvikling i dansk socialpolitik og igen på en sådan måde, at det, vi alle sammen er interesserede i, nemlig at få mere ud af de penge, der lægges i de sociale kasser, bliver opfyldt.

Udviklingscentre, kunne jeg kalde dem, der er nævnt i punkt 4, koster, når jeg kigger på ministerens tal i redegørelsen, godt 7 mio. kr. De eksisterende formidlingsenheder har, som andre har nævnt det, alle været i tæt samarbejde med kommunerne, og det betyder, at de er blevet et vigtigt bindeled mellem den offentlige